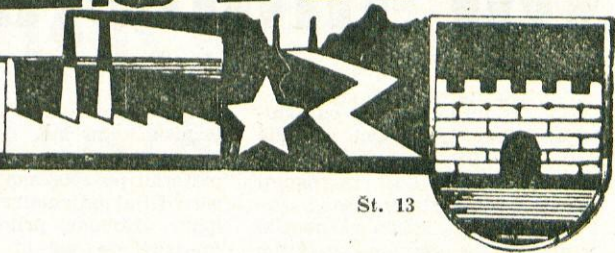

TRŽIŠKI VESTNIK

GLASILO SOCIALISTIČNE ZVEZE DELOVNIH LJUDI TRŽIŠKE OBČINE

LETO VII.

Tržič, 1. julija 1958

St. 13

4. JULIJ - DAN BORCEV Odhajali so v gozdove ...

Ko so prvi borci začeli odhajati v gozdove, sem se začela izpraševati, v čem obstoja tisti glavni gonilni vzrok, ki povzroči, da puste vse in gredo v strašno negotovost.

Zakaj zapuste dom, družino, vse, kar imajo radi?

Zakaj zapuščajo zavetje svojih stanovanj, kjer se pozimi ogrejejo, kjer imajo vsak dan toplo redno hrano, kjer so varni pred dežjem, snegom, kjer ima-

svojo predrznost. Pa so se kruto prevarili. Za idejo svobode in pravice so se borci jeklenili, množili. Čim več jih je padlo, tem številnejše so postajale njihove vrste. Zmage — porazi, smrt, razdejanje — vse je z magično lučjo vabilo v borbo nove in nove borce.

Rimski imperatorji so metali v arenah zverem ljudi, ki so se borili za pravičnejšo opredelitev sveta. Čim več je bilo nedolžnih

min na Kragujevac, Kraljevo, na taborišča smrti, na poklane, ujete ranjence in bolnike, na pobite begunce, na požgane vasi ...

Slava naših borcev, padlih, umrlih zaradi ran, tifusa, gladu bo večna, kot je večna svobodna Jugoslavija.

Jelka Žagarjeva

Usodna zmota

To se je zgodilo tiste dni, ko je bila policijska ura in nismo smeli več na ulice po sedmi uri zvečer. Ker so Nemci poleti pomaknili uro za eno uro naprej, je bilo ob sedmih zvečer pravzaprav še šest in še visok dan.

Morali smo se zapreti v hiše in pohlevno čakati, kaj nam bo prinesla nova noč. Nemci so bili nervozni. Povsod so slutili nevarnost in videli strahove, saj so bili partizani tik Tržiča.

Ravno se je spuščal mrak. Vse je bilo kot izumrlo. Nikjer žive duše, — tišina.

Tedaj — čudo: čisto razločno se je zaslislalo tam zadaj nekje ob Moščeniku zvončkljanje nekega zvonca. Kaj je?

Iz nemške orožniške postaje so pritekale do zob oborožene patrolje: dol po trgu, v ulice, ob vodnjak pri Andrejevi cerkvi, na vogal Kokaljeve hiše v zgornji konec. V najstrožji pripravljenosti so mitraljezci polegali ob težkih strojnicah, drugi so stali za njimi z brzostrelkami.

Zvončkljanje je postajalo vedno razločnejše. Napetost je narasla do viška. Gotovo spet »banditi« pripravljajo napad!

Naenkrat sta se obe patrolji ob cerkvi na vogalu hiše nekako zmedli. Vsi orožniki so se obrnili proti trgu. Prikazal se je »bandit«. Brez strahu in opreznosti, kar nekam samozavestno je prikorakala sredi ulice — lepa krava z zvoncem na vratu, ki je zvonil, da je odmevalo. Zavila je proti šoli, dalje mimo farne cerkve in naprej do Krvin, kjer je odkorakala naravnost v hlev.

Doživela je izredno čast: vse nemške patrolje so jo spremile. Na Kofcah, kjer je bila komaj nekaj dni, jo je prijel tako domotožje, da jo je, reva, ubrala naravnost domov. Pastir ni mogel zanjo, ker se je bal policijske ure.

Pa je imel Krvin potem še sitnosti zaradi nedisciplinirane krave. Tržič se je pa smejal čudnemu »banditu« in njegovim gonjačem.

jo vsako noč mehko posteljo, kjer imajo lepo perilo, obleko?

Zakaj zapuste svoje ustaljene navade, ugodje domačega vzdušja, svoje knjige, časopise, vrtičke?

Zakaj zamenjajo mirno življenje za nevarnosti, pomanjkanje, glad in smrt?

Kaj je tisto čudovito, ki žene ljudi v gozdove, v nevarnost in borbo? Borbo za kaj?

Že je tu odgovor: za svobodo zlato, zlato svobodo! Za rešitev domovine! Za srečo otrok! Za pravično, lepše življenje! Kdaj?

Ko bomo jaz, ti, mnogi padli, a naši soborci zmagali in prinesli vse, za kar se borimo!

Svet je ostrmel leta 1941 nad jugoslovanskimi narodi, ki so potlačeni, oropani od strašnih sovražnikov, planili goloroki v nečloveško borbo. Nikjer v Evropi ni bilo tako množičnega upora, tako vztrajno zagrizene borbe z okupatorji. Zasmehovali so okupatorji »komunistične bande«, ki da bodo kmalu plačali

žrtev, tem številnejši so postajali pristaši nove ideje, ki je končno izpodkopala imperij.

Naši borci so narasli v armade, izsilili priznanje zaveznikov in končno osvobodili domovino. Sovražnik, ki je bil nepremagljiv, ki je podjarmil velike in mogočne države in sramotno bežal pred golimi, bosimi, lačnimi a strašnimi borci. Prav tu pri nas, v naši Jugoslaviji se je izkazalo, da fanatični pogum in volja do rešitve še vedno delata čudeže. Prekaljeni na Kozari, Neretvi, Sutjeski so borci kot vihar pometli z zadnjimi ostanki tistih okupatorjev, ki so 6. aprila 1941 tako samozavestno napadli malo Jugoslavijo.

K nam so prišli v novih uniformah, vsi zlikani, z najmodernejšim orožjem in z zmagovito pesmijo na ustih. Kako so zapuščali Tržič? Vsi vemo, da so se odplazili kot tatovi in metali proč orožje, s katerim so prizadeli toliko gorja.

Za njimi je ostal trpek spo-

SPORED prireditve v počastitev DNEVA BORCEV

29. VI. 1958:

Strelska družina organizira po sindikalnih podružnicah

*

30. VI. 1958
ob 17. uri:

Nogometna tekma med moštvi rezervnih in aktivnih oficirjev

*

1. VII. 1958
ob 17. uri:

Rokometna tekma med moštvi Garnizon Križe in Partizan Tržič na igrišču »Partizana«

*

3. VII. 1958
ob 19.30. uri:

Slavnostna akademija v parku Bombažne predilnice in tkalnice Tržič. Po akademiji partizansko rajanje.

*

4. VII. 1958:

Odkritje spominske plošče v Gozdu.

*

30. VI. do
3. VII. 1958:

Kegljaški turnir — organizira Keljaški klub Tržič.

Pripravljali odbor

Ob jubileju naše železnice

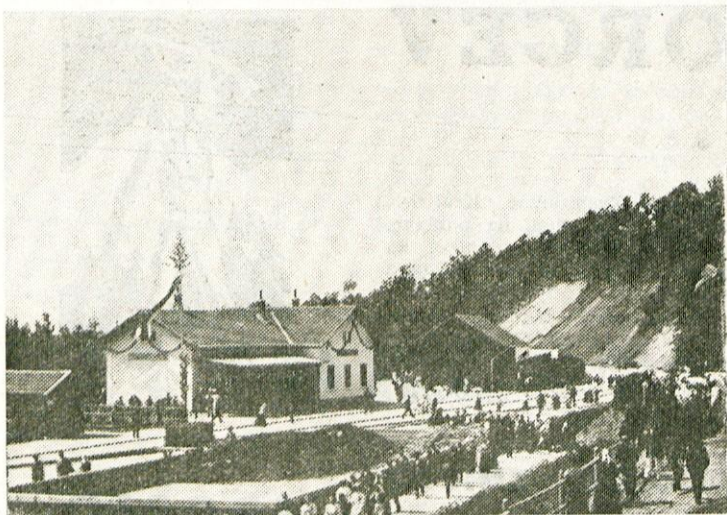
Dne 6. julija poteče pol stoletja, odkar je prispel v Tržič prvi vlak. Bilo je to v letu, ko so narodnostni boji in napeti odnosi pod Avstrijo dosegli vrhunec. Tudi v Tržiču so nemški industrijci s svojim nadutim uradništvom skušali dati trgu

strijski center priključen na železniško omrežje, da bi lahko prejemal surovine in pogonski material po železnici in direktno razpošiljal odjemalcem svoje izdelke. Nobene priložnosti niso opustili, da ne bi vedno in s tehtnim poudarkom predočili

trga občutno škodo in Tržič ni do prve svetovne vojne mogel pridobiti nobene nove industrije. Slednjic je ob sami gradbi nastalo še eno razočaranje, namreč da so tržičko postajo namestili na ozkem prostoru v strugi Bistrice, kamor še ni takrat vodila nobena vozna pot, skoro kilometer daleč od glavnega trga. Nesporno je, da je predilnica kot največje podjetje rabila svoj industrijski tir, ki pa ni imel nič skupnega z ostalim prometom. Namesto, da bi bila končna postaja nameščena v predilniškem parku ob nekdanji Glanzmannovi vili, se mora proga že na Pristavi spuščati v globoko strugo Bistrice. Do postaje so morali graditi šele dovozno cesto. Posledica je bila, da so se na tesnem prodišču za predilnico razvila nova podjetja, lesna industrija, tovarna čevljev in industrija pil. Postaja za turizem in osebni promet nikakor ni ustrezala, vendar so tudi to ne-

stajo, se je ob napredku tehnike prometa funkcija železnic v splošnem in tudi specialno tržičke bistveno spremenila. Njena vloga je danes omejena na prevoz množičnega blaga za industrijo in sicer v tržičkem kotu za dovoz premoga, gradbenega materiala, bombaža, surovih kož, strojil in odvoz rezanega lesa, zabojnih delov in lepenke.

Pri vsem drugem železniški promet le s težavo dohaja utrip tempa industrijskega dela. Odkar se je motoriziral cestni promet, razvila mreža avtobusnih zvez, pomnožil kamionski park podjetij, gre znaten del industrijskih izdelkov in obratnih potrebščin direktno iz delavnic in obratov naravnost v skladišča porabnika in v prodajno mrežo. Direktni prevzem in dostava je hitrejša in po večini tudi cenejša. Železnica se skuša tem spremembam prilagoditi. Delavstvo prihaja na delo ne le z železnico, ampak tudi s kolesi, avtobusi in motorji. Pri vsem tem pa po uki-

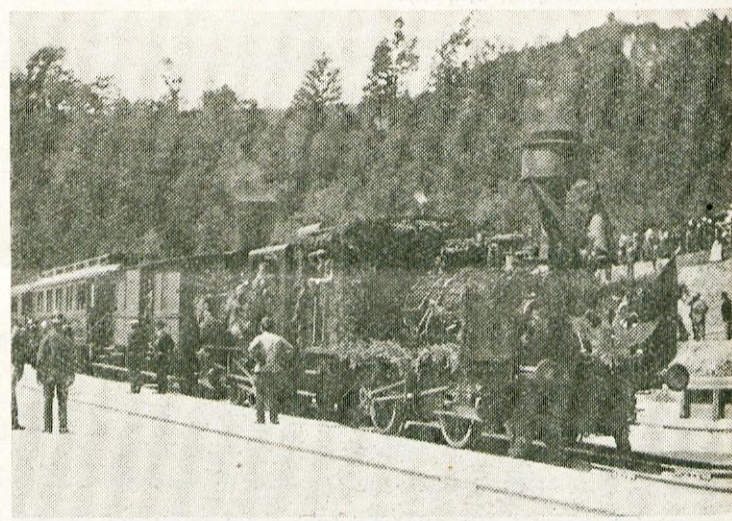
Tako je bilo pred 50. leti na postaji

samo nemško obeležje. Odrptje železnice je pomenilo, čeravno se je bilo za desetletja zakasnilo, za tržičko gospodarstvo pomembno pridobitev. Poživilo je stik s slovensko okolico in Kranjem kot gorenjsko nacionalno metropolo. Olajšalo je pritok delovnih moči v industrijo in dalo pobudo za širjenje proizvodnih naprav.

Tržičani so si skozi celo generacijo prizadevali, da bi dobili železnico. Prevoz velikih, množičnih tovorov bombaža, kož, strojil, premoga, lepenke, železa in lesa z vprežno živino do in iz Kranja, je težko bremenil konkurenčnost tržičkega industrijskega dela. Industrija, ki se je v 80-tih letih doselila v Tržič, je zagotovo računala, da bo dobil trg v najkrajšem času železniško zvezo. Tržički predstavniki so si, še predno je stekla gorenjska železnica l. 1870 prizadevali, da bi bil ta važen indu-

njno potrebo železniške zveze. Prvotno so se borili za lokalno železnico, pozneje pa so vladni krogi zajeli tržičko progo v sklop transalpinskih zvez s predorom skozi Ljubelj, kar je zavleklo rešitev za poldrugo desetletje. Vključitev Tržiča v mednarodno direktno progo do morja je zbudila mnogo upov za bodoči razvoj trga in njegove živahne delavnosti. Tržička industrija je bila zato pripravljena nuditi električno moč za gradbo ljubeljskega predora, ki bi ne bil ne višji, ne daljši in ne težavnejši, kakor drugi že dotlej zgrajeni alpski prehodi, predvsem Arlberški. Računi mednarodne prometne in tarifne politike so žal odločili proti ljubeljski progii in po 30-tih letih naporov in borb se je bilo treba ponovno prizadevati in zbirati prispevke za gradbo lokalne železnice.

Izguba dveh desetletij je pomenila za industrijski napredek

Privozil je prvi vlak v Tržič

všečno rešitev Tržičani sprejeli, samo da bi čimprej prišli do železnice.

V polstoletni dobi, odkar je prispel prvi vlak na tržičko po-

nitvi prometnega monopola železnice s porastom proizvodnje narašča tovarni promet i na železnici, na avtobusih kakor tudi na kamionih.

Proslava 50-letnice tržičke železnice

Delovni kolektiv železniške postaje Tržič s požrtvovalnim šefom bo v teh dneh proslavil pomemben dogodek. Poteklo je 50 let, odkar je dobil Tržič železniško zvezo s Kranjem. V ta namen bo železniško postajno poslopje renovirano, skladiščno poslopje razširjeno, kurilnica pa bo obnovljena. K temu so delno pripomogla tržička podjetja (Bombažna predilnica in tkalnica, Peko) ter občinski ljudski odbor.

Dan praznovanja bo 6. julij z naslednjim sporedom:

Ob 8. uri zjutraj bo pred postajnim poslopjem sprejem gostov. Sodelovala bo železniška godba iz Ljubljane. Nato bodo sledili pozdravni in slavnostni

govori. Po govorih pa bo sprevedo Doma Partizana, kjer se bo nadaljevala slovesnost s kulturnim programom.

V KRATKEM ...

Trgovski lokali na Ravnah (na Fabriki) bodo v mesecu juliju odprti.

V juliju bo 16. stanovanjski blok na Ravnah sprejel stanovalce.

Za občinski praznik bo Kino podjetje predvajalo film v izboljšanem modernejšem cinemascope sistemu.

TOVARNI ZA PILE »TRIGLAV«

Organi delavskega samoupravljanja so na eni prejšnjih zasedanj ugotavljali, da je opazka v Tržičkem vestniku glede zavlačevanja izdaje dovoljenja za uvoz 3 strojev napačna in da je treba v bodoče vprašati podjetje, če hoče kdo o njem kaj pisati. Mnenje je zmotno. Vsak list svobodno piše o problemih in ugotovitvah, bralci pa imajo možnost popravka.

Skupaj z direktorjem Vašega podjetja sem potoval v Beograd zaradi uvoznega dovoljenja in direktor mi je sam ponovno potožil, da dovoljenja še vedno ni dobil. Zato sem kot stalni dopisnik nekaterih listov in Radia Ljubljana objavil v Ljudski pravici in radiju, da ni prav, ker se rešitev zavlačuje. S tem sem samo hotel pomagati podjetju. Če pa bi me direktor podjetja opomnil, da je dovoljenje kasneje dobil, bi to

objavil, oziroma ne bi iskal javne pomoči po listih in radiju. Šele pred kratkim sem sprejel od Marka Vučkoviča obvestilo, da je zadeva za Triglav ugodno rešena, toda precej prej pa je vestnik moj članek (kajti jaz sem ga napisal) objavil.

S pozdravi!

Vanjko Japelj

RAZPIS

Tovarna obutve »Peko«, Tržič sprejme za šolsko leto 1958-59

6 učencev in

6 učenk

za čevljarstvo stroko. Sprejeti bodo zainteresenti, ki izpolnjujejo osnovne pogoje za sprejem v uk-

Lastnoročno napisane prošnje sprejema uprava podjetja.

Iz šolske kronike

Ob zaključku šolskega leta 1957-58

Osemletki heroja Bračiča in heroja Grajzerja:

	Osemletka her. Bračiča	Osemletka her. Grajzerja
Razredov:	8	8
Oddelkov:	14	12
Učencev skupaj:	469 (m. 227, ž. 212)	441 (m. 202, ž. 239)
Uspeh:		
Izdelalo razred:	359 (78,12%)	347 (78,68%)
Ni izdelalo razreda:	108 (21,88%)	94 (21,32%)
Nižji razredi: 1. do 4. razred:		
Vseh učencev:	243 (m. 116, ž. 127)	230 (m. 113, ž. 117)
Izdelalo razred:	214 (89%)	204 (88,69%)
Ni izdelalo:	28 (11%)	26 (11,31%)
Z odličnim uspehom je izdelalo:	77	48
s prav dobrim	62	60
z dobrim	72	83
z zadostnim	3	13
Višji razredi: 5. do 8. razred:		
Vseh učencev:	226 (m. 111, ž. 115)	211 (m. 89, ž. 122)
Izdelalo razred:	145 (67,24%)	143 (67,77%)
Ni izdelalo:	80 (32,76%)	68 (32,23%)
Z odličnim uspehom je izdelalo:	9	9
s prav dobrim	31	27
z dobrim	80	83
z zadostnim	25	24
Popravni izpiti:		
iz 1. predmeta:	27	28
iz 2. predmetov	22	18

Vajenska šola:

Kljub nekaterim oviram in spremembam je šolsko leto 1957-58 uspešno izdelalo 96,2 %, ni izdelalo pa le 3,8 %. Zaključne izpite, ki so bili od 6. do 13. junija, pa je od 55 učencev izdelalo 20 z odličnim, 25 z prav dobrim in 10 z dobrim uspehom.

V začetku šolskega leta je bilo na šolo sprejetih, poleg nanovo vpisanih, še 18 deklet in 5 fantov, ki so obiskovali 1. razred na bivši industrijski čevljarški šoli v Kranju, ki je bila po enem šolskem letu ukinjena.

K poteku zaključnih izpitov iz tehnologije in strokovnega risanja čevljarške stroke učencev in učenk 3. in 2. razreda, so prišli pogledat na naše povabilo zastopniki čevljarške industrije »Peko« tov. Globočnik, Ličen in Hvalica. Zadovoljni so bili z delom in znanjem bodočega strokovnega kadra.

Razstave, ki jih prirejamo na vajenski šoli, so postale že nad polstoletna tradicija. V bivši Avstriji smo zadnjikrat razstavili risbe, zvezke za obrtno spisje, računstvo in knjigovodstvo leta 1914. Šolsko leto je tedaj trajalo le 7 mesecev, to je od začetka oktobra do konca aprila. Po prvi

svetovni vojni je bila prva razstava tedanje strokovne nadaljevalne šole leta 1925. Na pobudo takratnega šolskega upravitelja tov. Albina Lajovica so začeli vajenci na razstave prinašati tudi svoje izdelke.

Po osvoboditvi smo začeli z razstavami nadaljevati l. 1947. Na vsaki razstavi se pokaže znaten napredek vajencev. Zato smo tudi letos za sklep šolskega leta priredili razstavo v obeh prostorih vajenske šole. V prvi sobi so razstavili svoje risbe, izdelke in delovne dnevnik vajencev lesne in kovinske stroke. V drugi sobi pa so bili izdelki, risbe itd. čevljarške in oblačilne stroke.

Izdelke za razstavo je napravila še kar precejšnja večina vajencev z izjemo nekaterih, ki zaradi malomarnosti ali pa nepravilnega odnosa mojstra ali podjetja do šole niso prinesli izdelkov. Zato na tem mestu izrekamo najlepšo zahvalo vsem, ki so pripomogli k lepo uspeši razstavi. Pri izdelkih vajencev tovarne »Peko« so sodelovali vsi vajenci in vajenke. Fantje s podplatno izdelavo, 3. letnik tudi z modeli, dekleta pa s prešivanjem zgornjih delov čevljev. Pohvalno priznanje zasluži zlasti

tovarna čevljev »Peko«, ki je res vzorno podpirala svoj naraščaj z vsemi šolskimi potrebščinami. Na razpologo sem imel tudi inozemsko strokovno literaturo.

Razstavo je odprl v nedeljo, 15. junija ob 8. uri predsednik šolskega odbora tov. Stalc, ki je s primernim nagovorom pozdravil navzoče zastopnike tržiških šol in podjetij. Razstava je bila odprta v nedeljo in ponedeljek, do vključno 16. 6. Ogledalo si jo je mnogo občinstva iz Trziča in okolice, zlasti, ker je bila dne 15. junija tudi 75-letnica gasilskega društva v Trziču. Razstavo sta si ogledala tudi načelnik sveta za šolstvo okrajnega ljudskega odbora v Kranju, tov. Grum, in predsednik občinskega ljudskega odbora v Trziču, tov. Cerar. Vsi obiskovalci so se o razstavi pohvalno izrazili. Mnogi starejši obiskovalci iz obrtniških in industrijskih slojev so izjavili, da take prilike za učenje oziroma strokovno izobrazbo, kot jo današnji mladini nudi sedanja oblast, niso imeli.

V torek, 17. junija so dobili vajenci izpričevala. Marsikdo je izjavil: »Škoda, da se nisem bolj potrudil«. Mladino, ki zapušča vajensko šolo priporočamo oziroma izročamo zopet nazaj pod-

jetjem. Tistim, ki so se s pridnim učenjem izkazali v šoli, v podjetjih pa s praktičnim delom, naj se po možnosti pomaga do še nadaljnega strokovnega izobraževanja. Učimo se, dokler živimo. Tega se mora naša mladina zavedati ter imeti pred očmi dejstvo, da bo le strokovno visoko izobražen naraščaj zmogel v bodočnosti zasesti razna vodilna mesta v naši industriji. Tega se zaveda tudi predavateljski zbor vajenske šole, ki vzgaja izročeno mu mladino, ki se je prostovoljno odločila za razne poklice, v poštene članice naše socialistične družbe in za napredek obrti in industrije.

Andrej Tišler

Pomožna šola:

17. in 18. junija je sklicala komisija za proučevanje šolstva vse prosvetne delavce pomožnega šolstva na posvetovanje v Ljubljano. Iz vse Slovenije: od Portoroža, Maribora, Gorenje Radgone, Dolenjske in Gorenjske so se zbrali, da bi pregledali delo pomožnih šol. Glavni namen posvetovanja pa je bil, da sestavijo predmetni in okvirni načrt za nov podrobni učni načrt pomožnih šol v Sloveniji.

V našem časopisju mnogo pišejo o šolski reformi in novih učnih načrtih. Končno bomo s šolsko reformo v novem šolskem letu začeli tudi na pomožnih šolah. Potrjen pa bo ta učni načrt mogel biti šele ob zaključku naslednjega šolskega leta, ko bodo naše posebne šole med letom dodobra preizkusile, kaj je možno in kaj ni možno doseči pri otrokih z duševnimi motnjami.

Pomožne šole torej stojijo letos ob veliki prelomnici. Vsak, ki se je kdajkoli pomudil ob misli, da je treba usposobiti za normalno življenje poleg duševno zdravih otrok tudi tiste z duševnimi motnjami, se bo vprašal, kako bo delala pomožna šola doslej in kako bo to naprej, v dobi šolske reforme.

Kako je bilo letos v Trziču in kako bomo začeli v jeseni?

Pomožna šola obravnava iste predmete kot nižji razredi osemletke, vendar so naloge teh predmetov precej drugačne, ker se pri njih postavljajo meje z ozirom na to, koliko so učenci telesno in duševno razviti. Nujno je torej bilo, da smo v šolskem letu 1957/58 jemali manjši snovi kot v splošno izobraževalni šoli, saj smo mogli edino na ta način razviti v otroku vse njegove sile in ga poslati v življenje kolikor mogoče vsestransko razvitega. To nam je letos v polni meri uspelo, saj zapuščena ena učenec našo šolo s prav dobrim uspehom in s tem konča svoje obvezno šolanje, 4 učence pa bomo jeseni prešolali v tretji, oziroma 4. razred osemletke, saj so dokončali naš oddelek z odličnim, oziroma prav dobrim uspehom.

Pouk na pomožnih šolah je podoben pouku v normalni šoli, vendar so med njima velike razlike. Tudi v normalni šoli so se šolali otroci z majhnimi motnjami, ki so jih učitelji s poukom lahko odstranili. Učenci pomožne šole pa imajo večje duševne (Nadaljevanje na 4. strani)

Iz šolske kronike

(Nadaljevanje s 3. strani)

motnje, zato so bili potrebni posebnega pouka. Ali smo mogli pri nas te motnje posameznikov omiliti?

Ce pogledamo učni uspeh 15 učencev: 2 odlična, 3 prav dobri, 5 dobrih, 6 zadostnih, lahko trdimo, da je poseben pouk izpolnil svojo nalogo. Vsi predmeti so vplivali na otroka kot vzgojna in spoznavna sila, zato postaja otrok počasi, a brez dvoma razgledan državljani. Nikdar bi ne smeli pozabiti na dejstvo, da je bil otrok pomožne šole vse leto središče delovnega pouka, ki je moral biti nad vse nazoren. Otroci si je pri njem uril svoje sposobnosti, ki so mu izvežbale roke, noge in razum. Otroci pa vsega ni zmoželi sam. Pomagali so mu razredni učitelji in starši, upravni odbor pomožne šole in šolski zdravnik, v zelo veliki meri pa tudi pionirska, telovadna in taborniška organizacija. Morda bi bilo prav, da bi poudarili tudi v tem članku ugotovitve 4., t. j. zadnje seje upravnega odbora pomožne šole v Trzinu, da so bili v nekaterih primerih ravno starši tisti, ki so zavirali, ne pa pospeševali duševno rast svojih otrok. Ko se bodo izboljšale družinske razmere v nekaterih družinah in ko se bo zmanjšal kvantni vpliv ceste na našega učenca, bo tudi napredek še boljši in trajnejši.

Kot navadno bomo v prihodnjem šolskem letu sprejeli nekaj otrok, ki so že dve leti ali več obiskovali normalno šolo in niso pokazali zadostnih uspehov zaradi slabšega duševnega razvoja.

Nov učni načrt bo pripomogel, da bodo učenci dobili pri pouku na pomožni šoli najpotrebnejše znanje iz učnih predmetov; vso pozornost bomo posvetili delovnemu pouku in s tem usposobili naše otroke, da se priučijo v poznejši dobi ročnega poklica, najboljši med njimi pa se bodo izučili in postali polnovredni kvalificirani delavci. V interesu vseh, ki imajo opravka z duševno manj razvitimi otroki, zlasti njih staršev pa je, da jim pomagamo dvigati samozavest, iniciativnost in veselje do vsakega dela.

M. H.

Glasbena šola:

V letošnjem šolskem letu je bilo na šoli 192 učencev. Na oddelku za klavir je bilo 140 učencev, od tega 25 moških in 115 žensk. Oddelki za godala je štel 43 učencev, od tega 26 moških in 17 žensk. Na tem oddelku se je učilo violino 37 učencev, od tega 22 moških in 15 žensk, čelo pa 4 moški in 2 ženski t. j. skupaj 6 učencev ter 1 učenec kontrabas. Solopetja je obiskovalo 5 moških in 2 ženski. Oddelki za trobila sta obiskovala 2 učenca. Učni uspehi so bili dobri, saj znaša povprečna ocena 3,68. Obisk šole izražen v % je bil 96%. Izpit za prestop v višji razred je opravilo z uspehom 81 gojencev, od tega 26 moških in 55 žensk. Vsi učenci so bili pozitivno ocenjeni tako pri ocenje-

vanju v II. polletju kot pri polaganju prestopnega izpita. Neocenjenih zaradi bolezni odnosno preselitve je bilo 8 učencev. Na šoli deluje še šolski orkester in zbor cicibanov. Nastopov je bilo 12 internih in 5 javnih. Posebno so bili dobro obiskani interni nastopi, po katerih so bili roditeljski sestanki. Ena javna produkcija je bila posvečena VII. Kongresu ZKJ, druga pa Dnevu mladosti. Pri teh dveh nastopih sta sodelovala tudi pevska zbornica obeh osemletk. Šolski orkester je večkrat sodeloval pri proslavah, akademijah in podobnih prireditvah. Delo v organizacijsko-menijskem pogledu je bilo delno oteženo zaradi pomanjkanja učnih moči, saj na šoli deluje le 5 stalnih in 7 honorarnih predav-

Naši najmlajši so nam priredili prijeten večer ...

V sredo, 16. junija so najmlajši gojenci glasbene šole priredili v dvorani DPD Svoboda ob 19. uri svoj koncert. S tem je glasbena šola zaključila svoje letošnje javne nastope, ki jih je bilo vsega pet. Če upoštevamo razen tega še 12 internih nastopov, pridemo do zaključka, da je bilo tudi letos delo na šoli precej razgibano. Pred kratkim je Radio-televizija Ljubljana snemala na magnetofonski trak marljive učence iz raznih oddelkov ter zbor cicibanov.

Pred pričetkom koncerta je izrekel dobrodoščilo navzočemu občinstvu predsednik šolskega odbora tov. Janko Justin, ki je v kratkem orisal delo šole. Zbor cicibanov je pod vodstvom prof. Viktorja Schweigerja zapel kot prvo Kuharjevo »Jaz imam pa goslice«, sledile so Bitenčeve »Kolo zavrtimo«, »Zajček«, »Petalinček in putke«. Sledila je pesmica mladega tržiškega skladatelja in člana proforskega zbora glasbene šole tov. Francea Slabeta »Nadica«. Zaželeno je, da mladi komponisti še nada-

vateljev. Od teh se dva vozita iz Ljubljane. Šolski odbor je imel v letošnjem letu 5 sej, na katerih se je razpravljalo o izkoriščanju proračunskih sredstev, obravnavale so se personalne zadeve, disciplina učencev, uspehi in obisk šole. V tem razdobju je bila opravljena tudi inšpekcija pouka klavirja in solopetja. Radio-Televizija Ljubljana je pred kratkim posnela na magnetofonski trak marljive gojence šole iz raznih oddelkov in zbor cicibanov.

Tudi v letošnjem letu je nekaj gojencev zaključilo nižjo stopnjo šole t. j. 6 razredov, o katerih bomo poročali.

Prizadevnost glasbenih pedagogov kot vodstva šole je pripomogla, da so učni uspehi razmeroma dobri, na drugi strani pa so tudi gojenci pokazali veliko zanimanja za glasbeni pouk.

lje ustvarja in s tem obogati domačo pevsko literaturo. Za zaključek je zborček zapel še prijetno Bitenčovo skladbico »Ura«. Mladi pevčki so bili deležni lepega aplavza, kar je lepa afirmacija požrtvovalnega dela prof. Viktorja Schweigerja, ki že več let uspešno vodi pri najmlajših veselje do takšnega glasbenega izživljanja. Sledil je instrumentalni del koncerta.

Najmlajša in nadarjena Darja Krystufek je kar presenetila poslušalce z interpretacijo narodne pesmice v Pavčičevi priredbi »Sonček čez hribček gre«. Sledila ji je prav tako mlada Marjetka Kristan, ki je samozavestno zaigrala slovensko narodno. Pridna gojenka mala Zdenka Lavčka pa se nam je predstavila z ljubko pesmico v Pavčičevi priredbi. Šestletna Anka Brezar je na pamet zaigrala slovensko narodno pesmico. Štiričrno Bayerjevo »Melodijo« je zaigrala mala Dragica Bogataj, spremljavo pa je oskrbela gojenka višjega letnika Marta Kenda. Marljiva učenka klavirja Neva Dor-

nik je z doživeto igro poustvarila Pavčičevo priredbo narodne pesmi »Barčica«. Iz violinskega oddelka pa je nastopil mladi in marljivi Marijan Grm, ki je prav prijetno zaigral Staničev »Andantino« ob klavirski spremljavi. Bitenčovo skladbico »Petalinček in putke« je prisrčno zaigrala Marjetka Salberger. Alenka Dovžan pa je občuteno zaigrala Gurlittovo skladbico »Bolna punčka«. Mladi pianist Stanko Kemperle je pogumno zaigral slovensko narodno. Z občutenim muzikalnim temperamentom se je predstavila občinstvu Tatjana Ahačič. Muzikalno nadarjena mala Lučka Zivec je s pristno mladostno živahnostjo zaigrala ljubko narodno pesmico. Zahtevno Bonsak-Kalanovo skladbico »Možek koraka« je smelo in sproščeno zaigrala nadarjena Breda Eržen. Marjetka Pirihova pa je tudi tokrat dokazala za svoja leta lepo znanje, ko je samozavestno odigrala Twinnov valček. Težavno Prohaskovo skladbico »Mali Mozart« je zaigral marljivi Vinko Brezar. Melodijo Bayerja je zaigrala prizadevna Irma Tomažin ob spremljavi svoje pedagoginje. Nadarjena Marjetka Regajs pa je razveselila občinstvo z živahno Strukljevo skladbico »Kukavica«. Prijetno je presenetil tudi mali violinist Janez Zazvonil, ko je samozavestno odigral Matzov »Ples komarja« ob klavirski spremljavi svoje sestre Zorke. Pavčičevo skladbo »Polje, kdo bo tebe ljubil?« je tenkočutno odigrala Aleksandra Trček. Živahni Vili Perko je dognano interpretiral Kabalewskega »Pescico«. Mala Majda Čarman je lepo zaigrala Diabellijev »Rondo« v štiričrni izvedbi s svojo pedagoginjo. Rubbachov valček je efektno zaigrala nadarjena Travica Rozin. Koncertni program je zaključila marljiva gojenka Nada Vrhovnik z Jerajevo skladbo. Mnenja smo, da je bil koncert lepa manifestacija poustvarjalnega dela najmlajših in plod požrtvovalnega dela pedagogov šole kot tudi vodstva šole. Zelim si še takšnih večerov, gojencem in pedagogom pa želimo še mnogo uspeha

REPRIZA »DEŽURNE SLUŽBE«

V soboto, 21. junija je ob 20. uri igralska sekcija DPD Svoboda uprizorila reprizo »Dežurne službe« v Cankarjevem domu. Menimo, da je tokrat igra potekala bolj dinamično od premiere, saj so igralci to igro študirali v dokaj težkih okoliščinah, pa tudi časovna stiska jih je delno ovirala pri delu. Z reprizo je bila igralcem dana priljubljenost za še večjo poglodbitev v igro. Vse like so igralci dostojno in prepričevalno podali in so znali za gledalce vzpostaviti kontakt. Posebno so uspeli prizori, v katerih so bili doseženi dramatični viški kot oklevanje kirurga, ki ga je podal tovariš

Stritih Nande. Skratka vsi nosilci glavnih kot stranskih vlog so se potrudili, da so čim bolj zavzeto poustvarili svojo vlogo v igri. Tako je direktor bolnice, ki ga je predstavljal tov. Karel Smole znal prepričevalno in z dognanostjo reševati situacijske probleme v igri: Epizodno vlogo je prav lepo rešila rutinirana igralka Mara Smole v vlogi snailke. Upravnik Brosza je motiviral prof. Jože Rakovec, ki je imel morda emo najnehvaležnejših vlog zaradi odpravljanja birokratizma, ki pa je to vlogo spretno kreiral. Debutant Bergant je svojo vlogo aktivista Wielgosza lepo odigral, prav ta-

ko debutanti Jana Romihova in Končinova v vlogi bolniških sester. Tov. Jože Ahačič, ki je poustvaril lik Pierchale, je imel nevhvaležno vlogo prikazati omahljivca, ki pa ga je znal lepo podati. Kreacija Anne v osebi Fabjanove Bertke je bila prepričljiva in objektivna. Lik Dambeka je bil to pot bolj doživet. Scenerija je bila skromna, pač pa učinkovita. Menimo, da je igra doživela lep uspeh. Zelim, da igralska sekcija posega še po takih igrah, ki ne zahtevajo velikega števila igralcev in prostora, da se s tem zagotovi lažja izbira vlog. Obisk občinstva ni bil lahko vsekakor boljši, saj je to edina nagrada igralcem in še posebej požrtvovalni režiserki tov. Jelki Zagarjevi.

STEZE IN POTA OKROG TRŽIČA

(Nadaljevanje iz prejšnje številke) Kmalu se cesta obrne proti severu. Za ovinkom smo pri Udanu (Podljubelj 80) in še malo dalje stoji mogočen kmečki dom pri Žvircu. Tu smo že v višini 675 m.

Nad cesto v pobočju na desni se sončijo v višini 760 m hiše v Črnem gozdu. Na pregibu v po-

bočju so tri kmetije: Cvirnova, Ažmanova in Bundrova. Celo iz Črnega gozda hodijo ljudje v tržiške tovarne na delo, čeprav je do sem gor poldrugo uro hoda.

Na levi strani ceste, to je na desnem bregu Moščenika so pod Drmalko (1313 m) Črnikove glave. To so številne v pobočju

samostojno štrleče skale, ki se spuščajo vedno nižje vse do Črnika. Pobočje od Črnikovih glav na jug, po katerem je speljana voda po ceveh do zbiralnika nad Tominčevim grabnom se imenuje »V žlici«.

Od Zvirca dalje hodimo dol malo po ravnem. Dolina je malo (Nadaljevanje na 5. str.)

STEZE IN POTA OKROG TRŽIČA

(Nadaljevanje s 4. str.)

širša, po njej je vzporedno s strugo Moščenika več vzporednih majhnih strug, ki povzročajo ponekod močvirno dno doline. Pod Črnim gozdom pa izvira Smolejeva voda, ki pri Babeljnu priteče do ceste. Most na cesti, ki vodi preko tega močnega potočka je že v višini 632 m. Tu pri Babeljnu se od ceste odcepi pot proti severu navzgor, v Črni gozd.

Na desnem bregu Moščenika je prislonjena v pobočju ob cesti Černikova domačija (v višini 700 m). Še malo dalje od Črnika je na desni strani nad cesto viden vhod v podzemeljski rov, po katerem priteka iz notranjosti močan, a zelo hladen potok. Pred rovom je večja ploščad, umetno izravnana. Nad vhomom v rov je plošča, ki nam sicer že zelo zabrisanimi črkami v nemaščini pripoveduje, da so ta rov izvrtali oktobra 1863.

Od tu dalje se dolina utesni. Tej soteski pravijo Sekana peč. Dolina je v dnu tako ozka, da je v njej prostor le za cesto in vodo, ki teče tik ob cesti, se peni in šumi in z velikim padcem hiti navzdol.

Ko pridemo iz soteske, smo v višini 727 m nad morjem. Tu je Moščenik zajezan za predilniško centralo, odtod teče voda po ceveh do elektrarne ob Tomičevem grabnu. Na levi nad cesto opazimo nasutega obilo kamenja, jalovine, ki so jo izvozili iz rudnika, ki je tu v presledkih obratoval. Živosrebrne rude pač ni bilo toliko, da bi se izkopavanje brez motenj nadaljevalo. Glavno področje rudarskih prizadevanj je bilo torej tu, na Lajbu, v bližini, kjer se Potočnikov graben izteka v dolino Moščenika. Rov, ki so ga izkopali na jug, pod Črnim gozdom je služil v glavnem za odvajanje vode, ki je rudarjem nagajala.

Frišli smo na Lajb.

Domnevam, da je tu na Lajbu stalo naselje starega Tržiča. Za to domnevo govori več činiteljev. Že staro ime Lajb, ki je nedvomno v zvezi z imenom prelaza, preko katerega so popotniki tvorili, priča o tem. Razen imena pa še naslednja dejstva: Srednjeveški Tržič je bil prvotno gostišče, kjer so potujoči tovarniki počivali in se pripravili za nadaljnjo precej dolgo pot skozi neobljudene gozdove. Na Lajbu pa se stika pot, ki vodi z zahoda s Prevala z glavno ljubeljsko potjo. Zelo verjetno je, da je z blejskega kota vodila stara pot skozi Begunje in Drago čez planino Preval (1309 m) do Ljubelja in preko njega in da ta pot ni delala ovinka preko prostora, kjer stoji današnji Tržič.

Da je preko Prevala potekala stara tovarniška pot, bi pričala že velika starost za ime tega prelaza, pa tudi grad Kamen v dolini Drage, ki je na strmi skali za razmere srednjega veka dokaj neprodno zapiral dostop v dolino Drage in s tem pot na Ljubelj z begunjske strani. Če bi grad ne bil kontroliral teh prehodov, bi niti njegova postojanka niti njegova velikost ne bila utemeljena.

In če so že postavili prvotno tržiško naselbino nekam v docela neobljudeno ozemlje, v dolino pod Ljubeljem, in če je ta naselbina imela funkcijo gostišča, je pač najprirodneje, da so jo postavili

na mesto, kjer je opravljala to funkcijo za obe poti hkrati, za tržiško in begunjsko.

Ugovor, da bi tovarniška pot preko Prevala ne bila primerna, ne bo držal, saj se tovarnikom ni bilo treba vzpeti nič više kot na ljubeljskem prelazu, celo 61 m nižji je prevalski prelaz.

Pot pa, ki je vodila preko Prevala, se ni stikala z ljubeljsko cesto »Na plaz«, kajti v tem primeru bi potekala po dolini mimo Tomičevega slapu. Prevalila bi se na begunjsko stran res nekoliko niže od Prevala, v višini 1252 metrov, a bila bi za tovarnike že kar nekakšen ovinek, bila bi daljša in neprimernejša. Pa tudi staro ime Preval samo kaže na to, da so tvorili po poti čez Preval.

Ker je naselje starega Tržiča opravljalo svojo funkcijo za obe poti hkrati, je verjetno stalo na Lajbu in ne na Plazu.

In končno: če si zamislimo stari Tržič na Lajbu, je mogoče, da ga je resnično zasul plaz, kot pripoveduje ustno izročilo, kar bi se v primeru, če je bila naselbina na Plazu, ne moglo zgoditi.

Po vsem tem smatram, da je stari, srednjeveški Tržič, ki se v listinah omenja že v l. 1261, stal na Lajbu.

Na Lajbu je več hiš. Za hišo s hišno številko Podljubelj 99 se v levo navzgor cepi pot, ki vodi po Potočnikovem grabnu na Preval in odtod na vrh Begunjščice (tri ure hoda), ali pa do Roblekovega doma pod Begunjščico (tudi tri ure). Pot je markirana in prav prijetna.

V tej hiši (Podljubelj 99) je bil včasih šentanski poštni urad, zdaj je hiša last gozdne uprave. Pred hišo na cesti je zarisano znamenje: od te črte startajo vsako leto tekmovalci gorskih motociklističnih dirk, ki se vrše prvo nedeljo v avgustu. Na desni strani ceste je izravnani večji ograjen prostor, pripravljen za parkiranje vozil.

Malo dalje ugledamo prav lepo na horizontu pred sabo ljubeljski

Cesta zavije proti severu v sotesko. Pred nami je divje romantična pokrajina. V dno ozke doline se spuščata z leve in desne strmi pobočji Begunjščice na zahodu in Košute na vzhodu. Z desnega pobočja priteka močan izvir.

Cesta se dviga navzgor do mesta, kjer se s pobočja Begunjščice spuščajo do ceste mogočna melišča. Zdaj smo na desnem bregu potoka. Dolinsko dno je zelo ozko. Cesta se dviga v klanec navzgor. Ob njej stoji tabla z opozorilom: Kamenje pada.

Tu se domala vsako leto usuje s pobočij Begunjščice na cesto močan snežni plaz. Snega je včasih toliko, da postane cesta neprehodna, zlasti pa neprevozna. Pozimi je ne orjejo. Včasih izkopljejo pod plazom predor, da promet docela ne zastane. Sicer vodi v desno zasilna pot čez mostiček, takoimenovana zimska pot, ki je speljana po vzhodnem pobočju ob dolini.

Toda pogosto se zgodi, da močan plaz z Begunjščice sproži tudi na pobočju Košute sicer manjši, a vendar zadosten snežni plaz, tako da sta dolina in cesta v njej docela zaprta s snegom.

Malo dalje je še en mostiček, kjer se zimska pot združi z glavno ljubeljsko cesto. Smo v čudovito lepem, a zaprtem gorskem svetu. Na levi nad cesto v strmih pobočjih, po skalah nad melišči domujejo kozorogi, na desni lahko večkrat opazujemo gamse, ki motre s strmih, visokih razgledišč svet pod seboj. Ob cesti pozvnanajo kravji zvoncei.

Nad mostičem je hrib Zavranišnik. Plaz z desne, s pobočij pod Košuto, imenujejo domačini Zavranišnikov plaz.

Pri nadaljnji hoji kmalu pridemo do mesta, kjer se tudi z Zavranišnika spušča navzdol veliko melišče. Dvigamo se po cesti navzgor in že smo pri Juriju (Podljubelj 109) v višini 890 m nad morjem. Spet gremo čez most in

od Jurija na vzhod, ob potoku navzgor.

Malo dalje ob cesti je še ena hiša — pri Opirovtu (Podljubelj 110). Zdaj se cesta začne močno dvigati (vzpon 28%). Z nje je prav lepo videti serpentine tik pod ljubeljskim prelazom. Na vzhodu je pod Babo planina Korošica. Tu smo v izredno lepem gorskem svetu, ki ga krog in krog zapirajo prepudna pobočja gorskih velikarov.

Pod cesto na levi je še videti temelje in stopnice devetnajstih barak, v katerih so med vojno trpeli francoski in poljski ujetniki, ki so v zelo težkih razmerah delali pri vrtnanju predora pod Ljubeljem. Mnogi izmed njih se izpod Ljubelja niso nikoli več vrnili v svojo domovino.

V spomin na njihove žrtve in na nečloveško ravnanje nacističnih barbarov je pod cesto nastal spomenik, ki naj še bodočim pokolenjem priča o grozotah iz časa druge svetovne vojne.

Sredi petih mogočnih skalnih prizem stoji na kamnitem podstavku kovinski okostnjak. Pod njim so vklesane črke: J'accuse — obtožujem. Pod skeletom je marmorna plošča z napisom: A la mémoire de nos camarades victimes de la barbarie nazie mortes à Loibl-pass et Mauthausen pour la liberté e la paix. L'amicale française de Mauthausen le 25. 9. 55., kar bi se reklo po naše: V spomin naših tovarišev, žrtv nacističnega barbarstva, umrlih pod ljubeljskim prelazom in v Mauthausenu za svobodo in mir.

Taborišče pod Ljubeljem je bilo namreč del zloglasnega taborišča v Mauthausnu. Ploščo so prinesli Francozi ob svojem obisku dne 25. septembra 1955.

Na eni izmed prizem pa je vzdana plošča, ki jo je oskrbelo poljsko poslaništvo v Beogradu. Na plošči je napis, ki pripoveduje, da so tu pod Ljubeljem na bratski jugoslovanski zemlji umirale poljske žrtve hitlerjevega fašizma (Tu u Ljubelju na bratniej jugoslovianskij ziemii zgineli polscy wieźniowie — ofiary hitlerewskiego faszyzmu. Cześć ich pamięci. Am-

Ljubelj —
v ozadju
Zelenica

prelaz. Ob lepem vremenu bomo z dobrimi očmi tudi od tu že opazili našo državno zastavo, ki plapolja na drogu tik pri prelazu.

Če gremo po cesti dalje, pridemo do Kompresa in do Kovača. Tu so stanovali včasih rudniški kovači. Tudi naslednja hiša je bila last nekdanjega rudnika, danes pa je njen lastnik stanovanjska skupnost.

Spet gremo čez most. Tu so še poslednje hiše na Lajbu. Smo v višini 770 m. Tu v bližini je izvir Moščenika.

se poleg docela oddaljimo od potoka, ki priteka izpod Košute. Tu pri Juriju, kjer je bila včasih gostilna, v kateri so se zadrževali zlasti vozniki, ki so vozili čez Ljubelj, vidimo Košuto že s severne strani. Njena pobočja na tej strani so mnogo bolj skalna in strma kot južna pobočja, ki jih poznamo s Kofc.

Pri Juriju se proti vzhodu odcepi od ceste pot, ki vodi na Babo in na Korošico. Pa tudi na plezalne ture v severno ostenje Košute bi mahnils s te poti, ki vodi

basada polska w Belgradzie).

Načrte za spomenik je napravil ing. B. Kobe, okostnjaka pa je izdelal mojster Joža Bertancelj.

Po klanecu se mimo spomenika dvigamo vedno više in onstran ovinka kmalu pridemo do šentanske cerkve v višini 1029 m. Zraven cerkve je okrevališče za otroke. Odtod je edinstven pogled na siva melišča na severnih pobočjih Begunjščice. Ob cesti stoji v bližini okrevališča še dve hišici

Prof. Slava Rakovec

Športne vesti

Razpis

Orsario mrtev

Znani motociklistični dirkač in rekorder Ljubelja 28-letni Erwin Orsario si je pred kratkim na nek-kih motornih dirkah na cesti pri Siebendingu pri St. Andražu v Labotski dolini na Koroškem smrtno ponesrečil. Na ostrem zavoju je motorno kolo spodneslo; Orsario je padel, oziroma strmoglavil in zadel v občestni kamen ter obležal na mestu mrtev. Številnim Tržičanom, vsakoletnim obiskovalcem mednarodnih gorskih dirk na Ljubelju in ljubiteljem avto-moto športa, bo Erwin Orsario ostal še dolgo v spominu kot drzen in pogumen dirkač ter hkrati dober športni tovariš.

SMUČANJE

Peter Križaj zmagal na Jezerskem

Smučarski klub na Jezerskem je v okviru prireditve ob praznovanju letošnjega krajevnega praznika priredil v nedeljo, 22. junija, na smučiščih pri Češki koči pod Grintovcem tradicionalno smučarsko tekmovanje v slalomu za prehodni memorial padlega par-tizana-učitelja Ferda Majnika.

Vzlic neugodnemu vremenu so se tekmovanja poleg domačinov udeležili še tekmovalci iz Ljubljane, Kranja in zastopstvo naših smučarjev. Prehodni memorial je osvojila ekipa SK Jezersko, državni prvak Peter Križaj pa je z veliko prednostjo zmagal pred svo-

jim nevarnim konkurentom Kranjčanom Jamnikom. Vinko Švab se je plasiral na tretje mesto, medtem ko so Perko, Primožič in Jan-ko Krmelj odstopili. Proga je bila dolga 300 m, z višinsko razliko 100 m in 42 vratci. Če upoštevamo izredno slabo vreme in ostale vremenske neprilike, smo s plasmajem Križaja in Švaba lahko zado-voljni.

Tehnični izidi: člani: 1. Križaj (Ljubelj) 1:06,5; 2. Jamnik (Triglav) 1:11,8; 3. Švab (Ljubelj) 1:13,6; 4. Tepina (Jezersko) 1:19,6; 5. Miro Dolinšek (Jezersko) 1:20,0.

Mladinci: 1. Starc (Triglav) 1:21,2; 2. Medja (Triglav) 1:41,2; 3. Košir (Jezersko) 1:48,0.

Mladinke: 1. Črv (Jezersko) 1:50,0; 2. Polajnar (Jezersko) 1:56,0.

NOGOMET

Triglav - Tržič 4:3

V tekmovalju gorenjskih nogo-metnih enajstoric za pokal pred-sednika republike maršala Tita v okviru Gorenjske nogometne pod-zveze je v nedeljo, 22. junija Triglav iz Kranja na mestnem sta-dionu šele v drugem podaljšku premagal enajstoročnik NK Tržič. Srečanje se je v regularnem času končalo neodločeno 3:3, vendar so bili gostje v drugem podaljšku nekoliko uspešnejši in si z edinim zadetkom v teh minutah zagoto-vili dragoceno zmago. Igra je bila na trenutke tudi groba in surova. S tem porazom so bili naši nogo-metaši izločeni iz nadaljnega tek-movanja za pokal maršala Tita.

Gibanje prebivalstva

OD 18. JUNIJA do 28. JUNIJA

Rodile so: Tomazin Ljudmila, tov. delavka iz Tržiča — dekl-ico; Dolinar Emilijana, uslužben-ka iz Tržiča — dekl-ico.

Cestitamo!

Umrli so: Žnidaršič Alojzij, invalid. upokojenec iz Pristave, star 52 let; Pristov Ana, gospo-dinja iz Most — umrla v Lešah, stara 29 let; Kapetanič Branko, dojenček iz Križev.

Svojcem naše sožalje.

Poročili so se: Zupan Jurij, čevljarški pomočnik in Kermelj Ernestina, tov. delavka, oba iz Tržiča; Eigner Maksimilijan, električar iz Tržiča in Janc Mar-

jeta, nameščenka iz Bistrice pri Tržiču; Lokanc Zvonimir, mizar in Kravcar Antonija, tov. delav-ka, oba iz Tržiča; Rozman Mar-jan, uslužbenec iz Kranja in Sušnik Nikolaja, prešivalka iz Tržiča; Perko Stanislav, sklad. delavec iz Zadnje vasi in Meglič Ana, tkalka z Brezij pri Tržiču; Toporiš Alojzij, tkalski podmoj-ster in Malešič Katarina, tov. delavka, oba iz Tržiča; Kočevar Alojzij, čevljar iz Loke in Zupan Miroslava, nameščenka iz Kri-žev; Meglič Andrej, tešar iz Loma pod Storžičem in Čarman Bogomila, nameščenka iz Slapa; Tavčar Alfred, uslužbenec iz Kranja in Zadražnik Ivana, uslužbenka iz Cevica — Logatec.

Mnogo sreče!

Komisija za štipendije pri ob-činskem ljudskem odboru na osnovi 29. člena temeljnega za-kona o štipendijah (Uradni list FLRJ, št. 32-349/55)

RAZPISUJE

mesta za pogodbene štipendije za šolsko leto 1958/59

in sicer:

1 ing. gradbenštva, Tehniška fa-kulteta, 5.000 din;

1 dr. stomatologije, Medicinska fakulteta, 5.000 din;

1 prof. ali predmetnega učitelja za telesno vzgojo, Visoka ali višja šola za telesno vzgojo, 5.000 din;

1 prof. ali predmetnega učitelja za zemljepis in zgodovino, Fa-kulteta ali Višja pedagoška šola, 5.000 din;

1 prof. ali predmetnega učitelja za matematiko in fiziko, Fakul-teta ali Višja pedagoška šola, 5.000 din;

1 prof. ali predmetnega učitelja za germanistiko, Fakulteta ali Višja pedagoška šola, 5.000 din;

1 predmetnega učitelja za poli-tehnično vzgojo, Višja peda-goška ali ustrezna šola, 5.000 din;

1 socialnega delavca, Šola za so-cialne delavce, 5.000 din;

1 farmacevtskega pomočnika, Šo-la za farmacevtske pomočnike, 5.000 din;

1 babico, Šola za babice, pet ti-soč dinarjev;

1 strojepisko, Administrativna šo-la, 5.000 din.

Vsak štipendist bo prejel štipendijo za dobo, ki je po pred-pisih potrebna za dokončanje študija navedenih šol oziroma fakultet. Pri višini štipendije bo upoštevan tudi otroški dodatek, ki ga kandidat prejema. Za zad-nji dve leti študija na fakulteti ali višjih šolah pa bo štipendist prejel štipendijo v znesku 6.000, kjer bo upoštevan tudi otroški dodatek.

Prednost imajo otroci padlih borcev NOB, žrtve fašističnega nasilja, revnejši kandidati ter kandidati z območja občine.

Prošnje je poslati na občinski ljudski odbor do 10. julija t. l., kolkovane z 180 din državne takse in 90 din občinske takse. Prošnji je priložiti tudi potrdilo o šolanju, overjen prepis zadnje-ga šolskega spričevala, oziroma potrdilo o opravljenih izpitih, potrdilo o prejemanju ali nepre-jemanju otroškega dodatka in mnenje SZDL o prosilcu. Priloge vložene k prošnji morajo biti kolkovane s 25 din državne takse, če že niso taksirane.

Načelnik:

Stane Mešič

POSREDOVANJA

Več sprevodnikov sprejme tako-j v službo SAP Turist biro.

ZAHVALA

Zahvaljujem se vsem oficirjem podoficirjem ter njihovim ženam kakor tudi ostalim prebivalcem Križev, ki so s svojo pozornostjo in udeležbo pri pogrebu

našega otroka

olajšali bolečino, ki nam jo je zadala njegova smrt.

Branko in Ema Kapetanič

POPRAVEK

Tržiški vestnik je v zadnji šte-vilki (str. 12 z dne 15. junija 1958) objavil na zadnji strani vozni red veljaven ob nedeljah in prazni-kih na progi Tržič—Kranj—Ljub-ljana. Obveščamo, da sta puščici zamenjani in mora biti prva pu-ščica na levi strani postavljena navzgor ▲, druga pa navzdol ▼. Prosimo cenj. naročnike in bral-ce našega lista oprostjenja.

Uredništvo Tržiškega
vestnika.